

Evanghelia după Matei

Capitolul 14

IV. 13:53-18:35 – Rădăcinile necredinței *versus* cultivarea credinței

Pășim într-o nouă secțiune care, ca primele trei, conține mai întâi o parte narativă (13:53-17:27) și se încheie cu un discurs. Observ că în această secțiune, Mântuitorul își îndreaptă atenția foarte mult spre ucenici. El continuă slujirea poporului, dar pare că se focalizează pe ucenici. Acest lucru ne confirmă faptul că în cap.13 are loc o schimbare de macaz în lucrarea lui Isus. Isus continuă să sămene sămânța peste toate pământurile lui Israel, dar oferă o atenție specială pământului bun, reprezentat de ucenicii Săi. El dorește ca aici Cuvântul să prindă rădăcini adânci și să rodească mult. De asemenea, observ tema necredinței și tema credinței ca străbătând întreaga secțiune. Această temă - necredință *versus* credință- este menționată explicit în această secțiune de 5 ori:

- Și n-a făcut multe minuni în locul acela din pricina ***necredinței lor*** (13:58).
- ***Puțin credinciosule***, pentru ce te-ai îndoit? (14:31).
- O, femeie, ***mare este credința ta!*** (14:28).
- ***Puțin credincioșilor***, pentru ce vă gândiți că nu ați luat pâini? (16:7).
- Din pricina ***puținei voastre credințe***. (17:20).

Cele 5 tablouri în care apar cele 5 versete menționate mai sus sunt dedicate în întregime temei CREDINȚEI. Versetele reprezintă inima celor 5 pasaje din care fac parte. Dar tema credinței apare și în celelalte pasaje ale secțiunii.

Observăm că 3 din cele 5 tablouri amintite mai sus au în vedere CREDINȚA ucenicilor. Și de fiecare dată ei sunt muștrați pentru PUȚINA lor credință. Deși reprezintă pământul bun, în inima lor mai este necredință, și mai este pământ stâncos și spini. Secțiunea a-IV-a dezvoltă ce am anticipat când am comentat cap.13, și anume că:

- Pământul bun nu este perfect, și că are în jur multe pământuri stâncoase sau pline de spini în care Cuvântul trebuie să pătrundă și să rodească.
- CREDINȚA este elementul cheie ce mediază CONTACTUL și UNIREA dintre Sămânța Cuvântului și pământul inimii.

Astfel, întrezăresc faptul că secțiunea a-IV-a este o dezvoltare a Pildei Semănătorului, o detaliere și o dezvoltare a dinamicii contactului dintre Sămânță și pământ. Secțiunea a-IV-a exemplifică TOATE tipurile de pământ, și se focalizează asupra dinamicii pământului bun (inima ucenicilor). Strălucește truda lui Isus de a CULTIVA credința în pământul bun dar încă

plini de stânci și spini al ucenicilor. CREDINȚA este elementul cheie din procesul rodirii. Pământul nu poate rodi singur. Cuvântul are tot ce e nevoie pentru rodire. Dar sămânța nu poate rodi fără pământ. Singura condiție este ca pământul să păstreze Sămânța, și apoi să o păstreze cât mai mult. CREDINȚA este brațul cu care pământul INIMII păstrează Sămânța în el însuși.

În această secțiune sesizăm și un progres al credinței ucenicilor. După a doua potolire a furtunii, ei nu se mai întreabă ce fel de om este acesta (vezi cap.8), ci exclamă: ***Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!*** (14:33). Tot în această secțiune, Petru face celebra declarație: ***Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!*** (16:16). Și tot în această secțiune, Isus începe să le vorbească despre suferințele Sale, provocându-i la o adevărată credință în mesianitatea Sa (vezi 16:21, 17:12, 17:22-23).

Ne aducem aminte de Predica de pe munte. Acolo avem conceptele centrale ale Evangheliei care apoi sunt detaliate de celelalte secțiuni. Secțiunea a-II-a (cap.8-10) a dezvoltat tema autorității lui Isus, tema credinței, tema cunoașterii prorocilor mincinoși după roadele lor (desconspirarea fariseilor), și tema respingerii ucenicilor. Secțiunea a-III-a (cap.11-13) a detaliat din nou tema respingerii mărturiei lui Hristos, dar a dezvoltat și tema judecății. De asemenea, a acordat o atenție deosebită și temei RODIRII. Secțiunea a-IV-a rămâne în contextul rodirii și acordă o atenție specială CREDINȚEI, concept introdus și el de predica de pe munte (vezi 6:30). E interesant să observăm că Mântuitorul menționează tema credinței în predica de pe munte prin expresia: PUȚIN CREDINCIOȘILOR, iar în secțiunea dedicată credinței apare de TREI ORI exact aceeași expresie (vezi 14:31, 16:7, 17:20).

Secțiunea a-IV-a detaliază cele trei obstacole care împiedică Cuvântul să rodească, și care cultivă necredința din inima omului (neînțelegerea Cuvântului, frica de oameni și de suferință, îngrijorările în domeniul material). Dar nu doar atât, secțiunea pare să propună și tratarea acestor boli. Iată o posibilă structură a cap.13b-17:

I.13:53-14:36 – Ilustrarea celor trei pământuri neroditoare (sau a celor 3 cauze ale necredinței).

- a) 13:53-59 – PREJUDECĂȚILE sau sămânța căzută pe pământ
- b) 14:1-12 – FRICA DE OAMENI sau sămânța pe pământ stâncos
- c) 14:13-36 – ÎNGRIJORĂRILE în domeniul MATERIAL sau sămânța căzută între spini

II. 15:1-17:23 – TRATAREA celor 3 cauze fundamentale ale necredinței și rodirii

- a) 15:1-28 – Tratarea PREJUDECĂȚILOR
- b) 15:29-16:12 – Tratarea ÎNGRIJORĂRILOR
- c) 16:13-17:23 – Tratarea FRICII de OAMENI și de SUFERINȚĂ

În mod cert este o structură cu rol pedagogic. Textul curge ca un fluviu și temele se întrepătrund. În aceste pasaje apare și:

III. *Ilustrarea pământului bun și a credinței:*

- a) 14:33 – declarația ucenicilor
- b) 15:21-28 – credința femeii cananeence
- c) 16:13-20 – credința lui Petru

SEMĂNĂTORUL este și El prezent în secțiune. Isus perseverează în a semăna sămânța în ciuda multiplelor motive de descurajare. Finalul secțiunii se încheie cu discursul din cap.18. Cap.18 poate fi și el legat de Pilda Semănătorului. Afirmarea de sine și neiertarea fratelui sunt două manifestări ale necredinței care blochează și distruge procesul rodirii. Dar există o legătură și cu Pilda neghinei. Cap.18 răspunde la întrebarea: ce să fac cu neghina DIN BISERICĂ? Pilda neghinei vorbea de neghina din LUME. Dar Isus introduce noțiunea de BISERICĂ (16:18), și apoi face o distincție clară între Biserică și lume (vezi Matei 18). Neghina din lume este ceva, dar neghina din Biserică este altceva. Nu ne putem raporta la neghina din Biserică la fel ca neghina din lume. Deci iată că secțiunea 13b-18 se dovedește a detalia cap.13 și în mod special cele două pilde fundamentale ale Împărăției: Pilda Semănătorului și Pilda neghinei.

Structura propusă mai sus este doar orientativă. Pe măsură ce vom studia textul vom fi deschiși la noi nuanțe și la restructurări.

13:53-58 – Nici un prooroc nu este primit în patria sa

În patria Sa (Nazaret cel mai probabil), oamenii se mirau de Isus. Ei nu contestau nici MINUNILE, și nici ÎNȚELEPCIUNEA lui Isus. Ei erau luați pur și simplu prin surprindere de Isus. Isus locuise printre ei. Ei îi cunoșteau familia. Isus era unul de al lor. Erau surprinși că unul de al lor face astfel de minuni și vorbește cu atâta înțelepciune. Dar MIRAREA nu este doar o simplă mirare. Mirarea lor are o rădăcină păcătoasă. Mirarea lor merge mână în mână cu NECREDINȚA lor. Ei nu se miră, dar apoi CRED. Ci ei se miră și apoi NU CRED. Și din pricina necredinței lor, Isus face puține minuni. Și de obicei, Isus nu cerea multă credință pentru a face o minune. Acolo unde era un muc de credință, Isus făcea o minune pentru a încuraja acel muc. Dar aici face puține minuni din pricina necredinței lor. Necredința lor este alimentată de prejudecățile lor.

Faptul că îl cunoșteau pe Isus de mic copil, și că Isus fusese aproape de ei nu era un avantaj, ci un dezavantaj. Dar cum așa? În cele din urmă, fuseseră MAI APROAPE de Isus. În cele din urmă, ei se puteau bucura de succesul lui Isus, căci Isus era de al lor. Orice sat se bucură ca cineva din sat să ajungă celebru. Dar ei în loc să se bucure de lucrarea minunată a lui

Dumnezeu prin Isus, ei se miră. De asemenea, ei puteau avea în viața lui Isus de până la 30 de ani O CONFIRMARE că El este de la Dumnezeu. Cum ar spune sătenii noștri despre unul care ajunge celebru: știam noi că este băiat bun!!! Oare în cei 30 de ani de viață Isus nu a oglindit slava Tatălui? E adevărat că Isus nu Și-a descoperit identitatea cum a făcut-o după botez, și că nu a făcut minuni, și nu a dezvoltat o lucrare publică înainte de botez. Dar Isus nu putea să NU OGLINDEASCĂ slava Tatălui. El era LUMINA, El era VIAȚA, El era PERFECȚIUNEA, El era al doilea Adam, OMUL COMPLET și desăvârșit, cel mai frumos dintre oameni!!! Isus la 12 ani a uimit la Templu pe toți învățații lui Israel. Isus strălucea printre oameni ca Lumină a lumii de mic copil. Deci, din această pricină cei din Nazaret erau favorizați. Ei puteau cultiva o simpatie naturală față de Isus pentru că era unul de al lor. De asemenea, puteau ști că acuzele împotriva lui Isus sunt false, căci ei îi cunoscuseră integritatea în cei 30 de ani de viață petrecuți în mijlocul lor.

Dar iată că pentru cei din Nazaret ceea ce putea fi un avantaj devine un dezavantaj. Dacă Isus nu ar fi fost Fiul lui Dumnezeu, m-aș putea gândi la anumite explicații. Într-adevăr, nicăieri nu este prețuit un prooroc mai puțin decât în patria și în casa Lui. Pentru că pe cel din casa ta îl știi și cu bune și cu rele. Îi vezi mai bine limitele, greșelile. Și atunci, când Domnul îl alege ca prooroc și lucrează prin el, poți fi derutat căci te gândești: cum poate Dumnezeu lucra prin acel om care are multe limite și a făcut multe greșeli? Din această perspectivă înțeleg de ce un prooroc departe este mai atractiv decât unul de aproape. Pe cel de departe, îl putem îmbrăca în mintea noastră într-o aură de perfecțiune. Noi îl auzim doar cum predică, și ne gândim că viața sa este exact la fel de frumoasă ca predicile lui. Îl acceptăm mai ușor în cuget căci corespunde mai bine profilului nostru de prooroc perfect. Există într-adevăr mitul proorocului desăvârșit. Există credința că Dumnezeu poate face lucrări mari doar prin vase perfecte. Uităm că totul e prin har. Uităm că harul divin se revarsă prin noi în pofida limitelor noastre, și uităm că acest har divin poate ierta greșelile trecute și vindeca bolile noastre. Acela dintre noi, căruia noi îi știm limitele și greșelile, poate fi iertat și transformat de harul lui Dumnezeu. Și atâta timp cât rămâne în acest proces de transformare, Dumnezeu poate lucra prin el în ciuda limitelor încă actuale și bolilor nevindecate. Atenție, Dumnezeul harului poate lucra prin noi în ciuda imperfecțiunilor noastre, dar atâta vreme cât rămânem în procesul transformării. Dacă cineva se complăce în greșeală, să nu se aștepte ca Dumnezeu să continue să lucreze prin el ÎN POFIDA limitelor sale!!! Deci, înțelegem de ce în cazul lui Ilie, lui Moise, sau David, tocmai cei apropiați vor prețui mai puțin lucrarea lui Dumnezeu prin acel om. Doctrina legalistă și înțelegerea superficială a harului ne face să nesocotim lucrarea Duhului prin cei mai apropiați. Dar dacă înțelegem harul, vom ști că și proorocul de departe e marcat de greșeli, de limite, de boli, și în trecut și în prezent. Dacă înțelegem harul, vom onora lucrarea Duhului prin cei mai apropiați dintre noi. Căci Duhul ne va vorbi cel mai des prin proorocul de aproape și nu prin cel de departe. Soția trebuie să fie atentă la cuvintele soțului, și soțul atent la cuvintele soției. Părintele trebuie să fie atent la cuvintele copilului, și copilul la cuvintele tatălui. Duhul ne va vorbi mai rar prin acel prooroc de departe pe care îi putem pune, în imaginația noastră, aura de sfânt și îl putem primi mai ușor în cugetul nostru legalist. Duhul harului ne va vorbi zilnic prin cei din familia noastră și prin cei din

Biserica locală. Dacă vrei să crești în har, PREȚUIEȘTE pe TOȚI proorocii din casa și patria ta!!!!

Mai este o nuanță cu privire la relația cu proorocul de departe. Noi nu îi știm greșelile, dar nici el nu le știe pe ale noastre!!! Noi îl putem idolatriza, dar și el ne poate idolatriza pe noi! Înaintea acestui prooroc putem simula acea sfințenie care să îl impresioneze și să ne aducă înapoi aprecieri fără rost. Pe când proorocul de aproape ne știe greșelile. Pe el nu îl putem păcăli așa ușor. Există în noi dorința bolnavă de a IDOLATRIZA pe cineva, care apoi să ne poate idolatriza și pe noi. Avem nevoia să înălțăm pe cineva care apoi să ne aprecieze fără rost. Așa se explică atracția față de proorocul de departe, și lipsa de prețuire față de proorocul de aproape.

Să Revenim la Isus. Da, Isus le cunoștea greșelile. Însă El era perfect. El era fără păcat. Ce greșeli îi puteau cunoaște ceilalți? Există un alt aspect. Isus era perfect în ochii Tatălui, dar nu și în ochii oamenilor. Ochii oamenilor sunt ghidați după propriile lor tipare de sfințenie și neprihănire. Ochii oamenilor sunt bolnavi. Doar un ochi curat poate distinge perfecțiunea. Ochiul necurat va percepe perfecțiunea ca imperfecțiune. Ochiul mândru are propria măsură a adevărului: *Adevărul este cel din mintea mea! Cine nu se conformează acestui adevăr, trăiește în minciună.* Isus nu s-a conformat tiparelor legaliste ale vremii despre neprihănire. El a trăit după voia Tatălui, spărgând tiparele și dezamăgind așteptările religioase ale oamenilor. Deci, chiar dacă cineva ar trăi fără greșală, el tot ar fi perceput cu multe greșeli și limite de cei din patria Sa!

În situația lui Isus mai este și un alt aspect. Cei din familia și cetatea Sa au respins adesea Lumina lui Dumnezeu revărsată prin el. Respingerea luminii aduce împietrire. Între ei și Isus era multă piatră depusă timp de 30 de ani de călcare în picioare a diferitelor revărsări ale luminii către ei prin tâmplarul Isus. Dacă erai fratele lui Isus și trăiai cu El zi de zi, trebuia să îți dai seama din copilărie că El este DEOSEBIT, că este un mare prooroc. Nu trebuia deloc să te mire dimensiunea lucrării Sale publice. Singura mirare ar fi trebuit să fie: de ce a început așa târziu această lucrare publică? La fel poate fi și în relația între un prooroc obișnuit și patria sa. Dacă lucrarea Duhului începe în el de mic, atunci și lumina se revarsă prin el de când e mic. Respingerea acestei lumini aduce o anumită piatră care afectează apoi prețuirea lucrării lui Dumnezeu prin acel prooroc.

Versetele 54-56 surprind și un alt aspect al dinamicii relației dintre prooroc și patria Sa. Există teoria că MEDIUL e cel care te formează. Deci MEDIUL este și cel care te limitează. Din această perspectivă e JUSTĂ întrebarea: poate ieși ceva bun din Nazaret? Mediul fundamental de formare este FAMILIA. Cei din Nazaret cunoșteau foarte bine familia lui Isus. Mediul nu era unul deosebit. Atunci CUM se explică că din acest mediu PUȚIN deosebit, s-a născut un așa MARE PROOROC? Într-adevăr, întrebarea lor fundamentală este: DE UNDE are El înțelepciunea și minunile acestea? Cei din Nazaret sunt dominați de prejudecata că MEDIUL (și în special cel FAMILIAL) este FACTORUL unic și decisiv al formării unui OM. Mediul este supraestimat. Ei cunoșteau bine mediul familial al lui Isus, și cel social (Nazaretul). Conform

prejudecății lor, era INEXPLICABIL ce vedeau cu ochii lor. Prejudecata lor afirma cu claritate. Orice om este dominat de mediul său. Nimeni nu își poate depăși mediul. Prejudecata lor era bazată pe o minciună. Era alimentată de NECREDINȚĂ. Era dominată de VIZIBIL. Ei nu credeau în lucrarea nevăzută a Duhului, în puterea Dumnezeului nevăzut de a se descoperi în ascuns oricărui om, și de interveni în viața unui om. Mentalul lor era dominat de VIZIBIL, și de influența acestuia asupra oamenilor. MEDIUL era ceva vizibil. Intervenția lui Dumnezeu în viața unui om nu era ceva vizibil. Ei trăiau prin credință și nu prin vedere! Dar iată că acum EVIDENȚELE contraziceau prejudecata lor, teoria lor despre influența absolută a mediului. Această contradicție îi pune în fața unei alegeri. Este clar că evidențele realității erau în contradicție cu convingerile lor. Și există două posibilități:

- Să accepte evidența realității, să renunțe la prejudecată, să renunțe la o viziune asupra realității dominate de vizibil și de necredință, și să devină deschiși la o nouă viziune în care este loc și pentru credință și pentru intervenția din afară a unui Dumnezeu nevăzut!
- Să nege evidențele, să le conteste, să le caute nod în papură pentru a-și putea păstra prejudecățile, pentru a evita schimbarea și jenanta situație de a recunoaște că ai crezut o viață o mare minciună!

Dar ce fac cei din Nazaret? Aleg calea necredinței și rămân blocați în prejudecățile lor. Ei nu pot accepta că Unul dintre ei a putut deveni un vas atât de minunat prin care Dumnezeu lucrează. De fapt, să accepti acest lucru e dureros. Căci aceasta înseamnă măcar două lucruri:

- Performanța lui condamnă lenea și voința noastră rea. Dacă el a reușit să se schimbe, noi de ce nu am reușit?
- Dacă mediul poate fi învins, înseamnă că nu mai poate fi invocat ca scuză pentru propriile limite și greșeli, nu mai poate fi țapul ispășitor al eșecurilor noastre. Și fără această scuză, ce vom face în fața realității dureroase a propriului faliment?

Prejudecata este un puternic dușman al credinței. Prejudecata ÎMPIEDICĂ înțelegerea și acceptarea Cuvântului. Fără acest pas nu se cristalizează nici credința, nici rodirea! Sămânța e furată ușor de cel rău dintr-o minte plină de prejudecăți. Cei din Nazaret nu au luat aminte la cuvintele lui Isus și nu le-au păstrat, pentru că oricum cineva dintre ei NU PUTEA spune lucruri foarte valoroase! Cuvântul va intra în contradicție cu prejudecățile noastre. Prejudecățile vor acționa instinctiv să conteste Cuvântul și să îl scoată repede afară din mintea noastră. Mare atenție la prejudecăți. Nu există om fără prejudecăți. Ne naștem cu ele și apoi le înmulțim odată cu dezvoltarea ființei noastre sub soare. În fiecare din noi sunt TONE de minciuni și prejudecăți cu privire la viață, la semenii, la familie, la creație, la rău, la bine, la Dumnezeu Însuși. Procesul rodirii ne provoacă la o permanentă eliberare de prejudecăți, la o permanentă disponibilitate de a ne recunoaște minciunile din inimă și de ne înnoi zilnic mentalul nostru. Doar în această stare a sufletului, credința se va putea ALIPI de toate Cuvintele Semănătorului, și va putea rodi în toate

zonele vieții noastre, dar dacă vom crede mai mult în prejudecățile noastre decât în Cuvânt, cel rău NE VA FURA înțelesul Cuvântului, și fără acest ÎNȚELES nu se poate produce rodire. *Încrederea în propriile IDEI despre Împărăție DEVINE astfel PRIMUL DUȘMAN al credinței în Cuvântul Semănătorului despre Împărăție. Prejudicata este unealta cea mai eficientă și des folosită de cel rău pentru a ne obtura înțelesul unui pasaj din Biblie, și pentru a fura sămânța din acel pasaj din inima noastră.*

14:1-12 – Moartea lui Ioan Botezătorul

Deși pasajul ne prezintă moartea lui Ioan Botezătorul, Matei pare să insiste mai mult pe IROD decât pe Ioan Botezătorul. Matei ni-l prezintă pe Irod, dar din perspectiva relației acestuia cu Ioan. Ioan era pentru Irod semănătorul, Cuvântul. Cuvântul rostit de Ioan pentru Irod l-a confruntat pe Irod cu propriul său păcat. Putem discuta dacă intra sau nu în aria de responsabilitate a lui Ioan să-l confrunte pe Irod. Proorocul confrunta Împăratul. Dar era Irod împăratul lui Israel în acel timp? Irod. El era fiul lui Irod cel mare, un Edomit. El stăpânea (ca supus al Romei) pe niște teritorii din Israel. În niciun caz nu era ca Ahab, un evreu dintre evrei care stăpânea peste Israel. Isus, ca prooroc, confruntă pe Farisei și preoții, dar nu-l confruntă nici pe Irod și nici pe reprezentanții Romei. Isus, ca prooroc, se pare că nu-l consideră pe Irod împăratul lui Israel și de aceea îl lasă în lumea lui. Ioan însă îl confruntă direct pe Irod pentru păcatul lui. Nu știm exact dacă inițiativa lui Ioan a fost sau nu una legitimă. Nici Matei nu insistă pe acest aspect. Matei pare interesat să ni-l zugrăvească pe personajul numit Irod în contextul raportării sale la Ioan Botezătorul. Și astfel aflăm mai întâi că:

- Irod este marcat de Ioan.
- Irod recunoaște că Ioan este un prooroc și crede că a înviat din morți și face minuni.

O astfel de reacție ne face să credem că Irod îl respecta pe Ioan. Dar suntem surprinși să aflăm, că tocmai acest Irod, care crede în posibilitatea învierii din morți a lui Ioan Botezătorul, este cel care l-a omorât. Cum este posibil așa ceva? Irod are o disponibilitate a credinței. Ucenicii nu au crezut că Isus va învia. Irod crede că Ioan a înviat! E adevărat că ucenicii au avut parte de un atac demonic al îndoielii și necredinței de care Irod nu a avut parte. Totuși, remarcăm ca un lucru pozitiv disponibilitatea lui Irod de a crede că Dumnezeu poate învia pe proorocul Său pe care L-a lăsat omorât de oameni.

Dar în pofida acestei disponibilități a lui Irod de a crede în înviere, aflăm, poate cu stupoare, că el este cel care mai întâi l-a întemnițat pe Ioan, și apoi l-a omorât. De ce disponibilitatea de a crede a lui Irod nu s-a unit cu Cuvântul vestit de Ioan și nu a dat rod? Matei ne atrage atenția la două slăbiciuni ale lui Irod.

Prima ține de legătura sa păcătoasă cu nevasta fratelui său. Irod iubea plăcerile păcatului. Oare nu aceste plăceri îneacă sămânța căzută între spini? Cuvântul îi cerea să renunțe la păcat și

la plăcerile păcatului. Din această pricină, pământul inimii lui Irod a respins Cuvântul și l-a întemnițat pe Ioan.

A doua slăbiciune a lui Irod este legată de lipsa sa de verticalitate în fața presiunii oamenilor. Din pricina presiunii oamenilor nu-l omoară pe Ioan, și apoi, în mod paradoxal, tot din pricina mulțimii oamenilor îl omoară pe Ioan! Când era supărat pe Ioan și voia să îl omoare nu a făcut-o din teamă de norod. Apoi, fie din aceeași teamă de norod, fie din faptul că și-a schimbat părerea față de Ioan (în alte Evanghelii ni se menționează că adesea Irod îl asculta cu plăcere pe Ioan), nu vroia să îl omoare, dar totuși l-a omorât pentru că a cedat presiunii ochilor celor ce ședeau la masă cu el.

În omorârea lui Ioan Botezătorul, diavolul activează ambele slăbiciuni ale lui Irod. Slăbiciunea sa pentru plăcerile carnale îl fac să promită fiicei Irodiadei că îi va da orice va cere. Slăbiciunea sa față de părerea celorlalți îl face să ordone tăierea capului lui Ioan Botezătorul. Cuvântul este respins, întemnițat și ucis de necredința alimentată de poftele păcatului și de frica de oameni. Irod este în parte pământul stâncos (dominat de teama de oameni), dar și pământul cu spini (dominat de poftă și plăceri carnale).

Dacă prin prejudecăți diavolul obturează înțelesul Cuvântului, prin poftele carnale și prin teama de oameni, diavolul izgonește și ucide înțelesul Cuvântului din inima noastră. Atât prin ațâțarea poftelor cât și prin stârnirea fricii, cel rău ne face să ne îndepărtăm de cercetarea produsă de Cuvânt în inima noastră și să ACȚIONĂM în sens opus acestei cercetări. Și când acționăm în SENS OPUS, acel Cuvânt care a produs cercetarea este ucis în inima noastră. Ucigașul este în defintiv diavolul. Dar el va comite crima prin mâna noastră. Noi suntem complice și pe deplin vinovați de răstignirea Luminii. Nu suntem mai puțin vinovați de uciderea acelui Cuvânt din noi decât a fost Irod vinovat de moartea lui Ioan Botezătorul. Plăcerea păcatului și teama de oameni sunt cele două pumnale ale diavolului prin care vrea să ucidă semințele Cuvântului din noi. Vestea bună este că există iertare și o a doua șansă. Ne putem cere iertare. Putem primi același Cuvânt din nou, și de această dată să îl păstrăm prin credință refuzând să mai credem minciunile poftelor sau a fricii de oameni.

Sfârșitul lui Ioan Botezătorul este umilitor. Cel mai mare om născut din femeie este omorât de un împărat nelegiuit la cererea unei fete care a dansat înaintea lui și care este sub autoritatea unei mame diabolice. Mesajul diavolului este clar: aceasta este răsplata pe acest pământ pentru cei care îl iubesc pe Domnul din toată inima lor. Ioan slujise pe Domnul din dragoste. Din dragoste pentru oameni și-a dedicat viața pregătirii venirii Domnului. Și care i-a fost răsplata din partea umanității? Privarea libertății și apoi luarea vieții într-un mod meschin și înjositor. Dar Ioan era fiul lui Avraam. El era în căutarea unei alte patrii și a unei cetăți veșnice. Adevărata răsplată a sfinților nu este pe pământ, ci dincolo. E adevărat că și aici suntem copleșiți de mângâierile și de odihna lui Dumnezeu. Dar acestea reprezintă doar o degustare. Adevărata răsplată este dincolo. Omenirea l-a respins pe Ioan. Dar cerul l-a primit. Pe cât de umilitoare a fost plecarea sa din lume, pe atât de glorioasă a fost primirea sa în Împărăția cerurilor! Moartea

sa a fost un eveniment groaznic. Dar prin ea, el prefigura moartea Celui mai mare decât el. Prin acea moarte, Ioan se unea cu suferințele Mărețului Miel: Hristos Însuși. Din perspectiva acestui pământ, moartea sa a însemnat o înfrângere și o lovitură umilitoare dată marelui profet. Din perspectiva cerului, moartea sa a însemnat o imensă onoare, căci ea arăta spre moartea lui Hristos însuși. În cap.11 am comentat că Hristos este valoarea supremă. Orice lucru poate fi valoros doar în relație cu Hristos. Cu cât ceva este mai aproape de Hristos, arată mai clar spre Hristos, cu atât este mai valoros. Oare cât de valoroasă trebuie să fie moartea care prefigurează moartea lui Hristos? Înțelegând această taină, Pavel are o singură dorință: „și să-L cunosc pe El, și puterea învierii Lui, și părășia cu suferințele Lui, și să mă facă asemenea cu moartea Lui”... Părășia cu suferințele lui Hristos este calea supremă a cunoașterii și a unirii cu Hristos. Hristos este totul. În afara Lui nu mai este NIMIC. El ESTE, și atât. Creștinismul nostru este adesea un kitsch ridicol, o sfortare, o poezie fără acoperire. Și aceasta pentru că nu știm în cine am crezut; pentru că știm atât de puțin despre Hristos, pentru că nu ne-am aprofundat în cunoașterea Sa și nu suntem copleșiți de măreția Sa fără margini.

14:13-21 – Înmulțirea pâinilor

Isus aude vestea morții lui Ioan Botezătorul. Această veste aduce, se pare, o tulburare în inima Sa. Pentru prima dată în Evanghelia după Matei se semnalează dorința lui Hristos de a Se retrage și de a rămâne singur. Isus nu primește doar o veste. Vestea este însoțită probabil de un cumplit atac spiritual. Am comentat în cap.4 (tabloul ispitirilor) că este una ca cineva să îți spună: iată slava pământului, închină-te mie și ți-o voi da..., și cu totul alta este ca Tatăl minciunii, marele seducător, să îți spună același lucru. Este una să afli vestea morții lui Ioan, este alta ca cel rău să îți rostească el această veste. Sufletul lui Hristos este atacat prin această veste. Ioan era verișorul său. Dar mai mult decât pierderea cuiva drag, moartea lui Ioan anunța moartea lui Hristos. Cel rău orchestrase omorârea lui Ioan, și Dumnezeu nu intervenise. Cel rău îi transmitea un mesaj de amenințare lui Isus: în curând urmezi Tu! Și dincolo de acest mesaj, Isus știa că finalul însemna nu doar respingerea din partea lui Israel și moartea fizică. El însemna despărțirea de Tatăl și purtarea păcatului omenirii întregi. Era mai mult decât un martiraj sau o încercare. Era vorba de ispășirea păcatului lumii. Acesta era un motiv real de tulburare. Umanitatea lui Isus era cât se poate de reală. Sufletul Său era uneori cuprins de tulburare și de o întristare de moarte. Și în astfel de momente, Hristos alege să se retragă și să petreacă ore bune în rugăciune. El ne arată calea prin care putem învinge tulburările aduse de anumite vești rele. Orele petrecute în rugăciune înaintea Tatălui ne vor scălda duhul în Duhul Sfânt care va diminua forța tulburării și ne va da o nouă măsură de pace și de odihnă ce ne va împuternici să mergem mai departe.

Dar ne surprinde ceea ce urmează. Noroadele înțeleg ce se întâmplă și se pornesc pe jos ca să ajungă unde Hristos avea să ajungă pe mare. Și noroadele ajung înaintea Sa la destinație! Acum știm că noroadele erau bolnave și idolatre și nu căutau pe Dumnezeu și cuvintele lui Isus,

ci mai degrabă beneficiile aduse de vindecările lui Isus. Deși Isus știa ce este în inima noroadelor, și mai știa că aceste noroade Îl vor răstigni, deși era într-un moment de întristare sufletească și simțea nevoia să petreacă multe ore singur înaintea Tatălui, reacția lui Isus este următoarea:

- Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, i s-a făcut milă de ea, și a vindecat pe cei bolnavi. Când s-a înserat, ucenicii s-au apropiat de El și i-au zis....

Deci, Isus renunță la timpul Său de singurătate, și face vindecări și dă învățături norodului, și face aceste lucruri PÂNĂ SEARA TÂRZIU!!! Și când ucenicii îi atrag atenția că este târziu, Isus mai face o minune și mai dă o lecție ucenicilor. Și după acest lucru, El silește pe ucenici să intre în corabie, și El este Cel care rămâne să dea drumul noroadelor. Dar slujirea Sa nu se încheie aici. Ea continuă în timpul nopții. El se roagă, și apoi se duce și umblă pe ape înaintea ucenicilor, le mai dă o lecție a credinței, are loc umblarea pe ape, dialogul cu Petru, și a doua potolire a furtunii. Contextul îi oferea lui Isus toate motivele să facă în acea zi o pauză de slujire, și să o petreacă în singurătate, în rugăciune. A sta singur înaintea Tatălui însemna odihnă, mângâiere, liniște. A sta printre oameni însemna slujire, provocări, lupte spirituale, ispite, oboseală fizică. Isus avea toate motivele să petreacă singur acea zi. Starea Sa sufletească legitima acest lucru înaintea Sa. Contextul exterior (primirea veștii morții verișorului său) legitima acest lucru înaintea ucenicilor. Realitatea spirituală a norodului care căuta minuni și nu pe Dumnezeu era din nou un argument favorabil. Intensitatea atacului spiritual la care era supus legitima decizia Sa și înaintea Tatălui. Isus avea aprobare pentru o zi de odihnă din partea Lui Însuși, din partea Tatălui și decizia Sa era de înțeles și legitimă înaintea ucenicilor, înaintea îngerilor și înaintea întregii umanități. Orice om are dreptul la o zi de odihnă. Nimeni nu te poate judeca. Chiar dacă nu ar fi primit vestea, și Isus și-ar fi luat o zi de odihnă în lucrare, nu ar fi greșit și nu ar fi fost judecat de nimeni. Cu atât mai mult acum când primise vestea morții lui Ioan Botezătorul. Și dacă tablourile din acest capitol sunt așezate cronologic, Isus tocmai fusese respins de cei din Nazaret când a primit vestea morții lui Ioan.

Și Isus decide să se retragă. Dar deodată, Își schimbă decizia, și se îndreaptă spre polul opus. Isus capătă un AVÂNT de neînțeles în SLUJIRE, și acea zi devine una din cele mai ocupate zile din viața Mântuitorului! Slujirea Sa nu se oprește nici seara, nici noaptea! Ea continuă până în zori!!! Cum se explică această schimbare de macaz din acea zi a lui Isus? În mod cert ,decizia inițială fusese una bună. Și ea devine un model pentru noi: să știm în bătălia spirituală să ne odihnim, să facem pauze în slujire, să petrecem ore în rugăciune. Decizia sa ne arată că nu putem sluji fără întreruperi. Că trebuie să respectăm limitele trupului și sufletului nostru. Slujirea are un ritm în care momentele de singurătate trebuie să alterneze echilibrat cu cele de slujire efectivă printre oameni. Deci Isus ia decizia bună. Faptul că schimbă decizia nu contestă decizia inițială și nici lecțiile pe care le putem învăța din ele. Dar de ce schimbă totuși decizia inițială?

Dumnezeu Îl umple pe Isus cu o măsură specială de putere. Tulburarea interioară este învinsă, nu mai este nevoie de multe ore petrecute în rugăciune, nu mai este nevoie nici măcar de somn noaptea. Isus nici nu mai doarme în acea noapte. El este plin de prezența lui Dumnezeu și UMBLĂ pe APE! El este însuflețit de o putere care sfidează LIMTELE TRUPULUI ȘI SUFLETULUI OMENESC. Trupul Său nu mai are nevoie în acea zi de SOMN, și forța gravitațională nu mai operează asupra sufletului lui Hristos! De unde acest AVÂNT? De unde această revărsare de putere?

Am putea face o paralelă cu ce am învățat din 2 Corinteni: harul făcut desăvârșit în slăbiciune. Vestea morții lui Ioan aduce sufletul lui Isus într-o stare de slăbiciune omenească din care se naște o nouă și proaspătă revărsare a harului! Harul e mereu prezent, dar stările sufletești fluctuează. Isus trăia mereu în prezența Tatălui și se bucura de umplerea cu Duhul, dar stările Sale interioare nu erau IDENTICE. Constanța lucrării harului în inima noastră nu înseamnă deci o constanță a stărilor sufletești. Adesea confundăm constanța lucrării harului în noi cu fixarea sufletului într-un anumit sentiment. Dar interiorul nostru este și trebuie să fie străbătut de o diversitate de stări. Isus are momente când Se bucură, momente când este tulburat, momente când se întristează, momente când este cuprins de o milă accentuată, momente când se mânie, momente când se miră. El este constant în ascultare, în credință, în a trăi în prezența lui Dumnezeu, dar experimentează o diversitate de stări sufletești. Umanitatea înseamnă în esența ei și experimentarea acestor stări interioare diverse. Dumnezeu ne-a creat cu capacitatea de a rezona afectiv la diferitele situații de viață. Schimbările din sfera emoțiilor și sentimentelor interioare este o NORMALITATE. Ea nu intră în contradicție cu perseverența și constanța în ascultare. Sufletului trebuie să i se dea LIBERTATEA de a rezona afectiv la lumea înconjurătoare. Lucrarea Duhului în noi nu presupune o inhibare a acestei normalități interioare ci o înălțare a ei. Este adevărat că emoțiile ne pot smulge din cadrul ascultării. Soluția nu este însă negarea sau inhibarea emoțiilor. Căci acest lucru ar însemna negarea modului în care Dumnezeu ne-a creat, și deci un păcat. A fi OM înseamnă și a oferi libertatea sufletului să rezoneze afectiv la diferitele contexte de viață cu care ne întâlnim. Aceste emoții trebuie subordonate autorității lui Dumnezeu și trebuie experimentate în DUMNEZEU ca apoi să ne conducă mai mult spre DUMNEZEU. Trebuie să plângem cu El, pentru ca plânsul să ne conducă mai mult către El. Trebuie să ne bucurăm cu El și înaintea Lui pentru ca bucuria să ne conducă spre El, și nu se ne îndepărteze de El. Emoția trebuie experimentată în Dumnezeu. Afectivitatea ține de esența ființei umane, dar noi am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. E adevărat că nu tot ce este în om este într-o asemănare cu Creatorul. Dar ne putem întreba: Afectivitatea umană este ceva specific omului sau izvorăște din însăși esența Dumnezeirii? Vechiul Testament ne sugerează că ea izvorăște din Dumnezeu. Deși Dumnezeu este dincolo de timp, Dumnezeu trăiește prezentul cu fiecare suflet în parte. Simultan, Dumnezeu Se întristează pentru copilul care Îl părăsește, și saltă de bucurie pentru cel ce se întoarce acasă. În Dumnezeu nu este schimbare, nici umbră de mutare, dar El trăiește cu fiecare om în parte. Afectivitatea divină care ne invadează prezentul face posibilă părțile reală dintre om și Dumnezeu. Căci cum aș putea avea părție cu Cineva care ȘADE din veșnicie în veșnicie, impasibil pe scaunul Său de domnie, și pentru care prezentul

de fapt nici nu este, căci El este dincolo de timp? A experimenta emoțiile înseamnă a ființa adevărata umanitate, înseamnă a oglindi ceva din slava lui Dumnezeu. Și pentru acest lucru e nevoie de un ritm lent, și echilibrat al vieții. Pentru a se experimenta profund emoțiile e nevoie de TIMP. Pentru ca o emoție să se nască, să înflorească, să se integreze în ființă, și să se diminueze într-un ritm al ei, are nevoie de TIMP. Dar secolul XXI este un secol al vitezei în care facem o mulțime de lucruri, și suntem bombardați cu o mulțime de informații și de vești. În această viteză și sub acest bombardament informațional, noi devenim roboți, și ne dezumanizăm. Nu mai avem timp să contemplăm, să medităm, să lăsăm emoția să se nască și să se unească cu ființa noastră lăuntrică în ritmul ei. Dacă gândul este caracterizat prin VITEZĂ, emoția e caracterizată prin LENTOARE. Un gând vine și pleacă. O emoție vine și rămâne. O informație negativă se așează în memorie și apoi atenția gândirii se poate îndrepta spre cu totul altă informație, dar nu așa este și cu emoția negativă. Ea nu pleacă așa de ușor. Putem accepta mental o pierdere, dar afectivitatea va avea nevoie de ani de zile pentru a accepta acest lucru. Afectivitatea, emoțiile, sentimentele țin de esența umanității și ne deosebesc de computere și de roboți, și de ce nu, poate și de îngeri într-o anumită măsură. Înnoirea ființei înseamnă deopotrivă o înnoire a minții și a afectivității. Noi, în procesul preschimbării după chipul lui Hristos, nu doar acumulăm noi informații, ci ne transformăm în integralitatea ființei noastre. Adâncurile minții noastre, sentimentelor și afectivității noastre, adâncurile inimii, ale memoriei, ale personalității, a identității noastre, a imaginii de sine sunt profund schimbate. Nu este vorba doar de restructurări cognitive, ci este vorba de restructurări ale FIINȚEI și ale FIINȚĂRII. Noi nu suntem doar un aparat cognitiv. Afectivitatea inundă întreaga ființă, afectivitatea penetrează în profunzime memoria noastră, imaginația noastră, rațiunea noastră, toate convingerile și construcțiile noastre cognitive. Afectivitatea reprezintă VIUL ființei. Căci altfel nu am fi decât niște computere vechi care trebuie doar să își adapteze softul. Nu există GÂND fără o anumită rezonanță afectivă. A fi VIU înseamnă a SIMȚI. Cognația fără afectivitate este ca trupul fără suflet. Că afectivitatea poate întuneca discernământul și ne conduce spre decizii greșite, este adevărat. Dar la fel de adevărat este că sufletul poate târî trupul spre păcat și autodistrugere. Și atunci soluția este să separăm sufletul de trup? Duhul Sfânt ne călăuzește deopotrivă prin gândurile și sentimentele noastre. De fapt, cele două nu pot fi despărțite.

Cred că în acest context, este nevoie să facem distincția între atitudine și emoție. Atitudinea este o structură cognitiv-afectivă stabilă a personalității și se manifestă ca o înclinație a ființei spre ceva anume. Emoția însă este pasageră și reprezintă reacția afectivă a ființei la prezentul perceput. Scriptura ne poruncește să ne bucurăm neîncetat de exemplu. Dar Isus a plâns, Isus a avut momente când S-a bucurat și momente când S-a întristat. Același Pavel care poruncește să ne bucurăm neîncetat, ne mărturisește că s-ar fi întristat mult dacă Epafrodit ar fi plecat la Domnul. Același Pavel ne spune că este apăsător în mod permanent de o întristare pentru cei nemântuiți. Cum să înțelegem aceste aparente contradicții?

Diferența dintre atitudine și emoție ne poate ghida în acest labirint. Atitudinea este o înclinație permanentă a sufletului spre ceva. Această atitudine ne ghidează comportamentul,

naște anumite emoții și potolește alte emoții. De exemplu, dacă în mine s-a sedimentat în timp o atitudine pozitivă, de respect, și apreciere față de o persoană, atunci eu port această înclinație spre a respecta acea persoană tot timpul și această înclinație îmi ghidează comportamentul față de acea persoană. Dacă aud că persoana respectivă mă apreciază, mă bucur (emoția!), dar dacă aflu că s-a supărat pe mine (mă întristez!). Dacă cineva o vorbește de rău, mă înfurii (emoție). Dacă îmi face un rău, atunci atitudinea îmi temperează reacția (emoția) de mânie, judecată și dorința de răzbunare. În adâncul ființei mele se pot construi în timp o multitudine de ATITUDINI. Ele izvorăsc din convingerile profunde ale ființei, și se nasc în urma experiențelor trăite, informațiilor acumulate, interpretărilor date diferitelor experiențe, în urma deciziilor și acțiunilor luate în anumite situații cheie. Atitudinile au o dimensiune cognitivă, o dimensiune afectivă dar și una acțională, comportamentală. Cele trei dimensiuni formează un tot. În lumina acestei distincții, cred că Pavel ne îndemna ca să permanentizăm ca ATITUDINI ale inimii bucuria față de Domnul, întristarea față de cei mântuiți, ura față de păcat, iubirea sfințeniei, pacea etc. Dar în același timp el se dă pildă în ce privește experimentarea emoțiilor și actualizarea ființei prin EMOȚIE în situația dată de ACUM și AICI. Constant în atitudine și spontan în emoție, iată modelul umanității date de Hristos și de Pavel. Când cineva drag îți moare e normal să simți durere și să plângi. Dar diferența față de un necredincios, este că atunci când plângi este prezentă și activă o atitudine a inimii de pace (căci toate lucrează spre bine), de bucurie (că cel drag este acum în prezența Domnului), de speranță (că ne vom revedea curând la învierea din morți). Aceste atitudini activează gânduri, emoții și comportamente care ne țin în ascultare de Domnul și în acel context dificil, și care temperează și țin sub stăpânire emoțiile de durere și disperare. La baza atitudinilor sfinte, avem libertatea să experimentăm emoțiile activate de prezentul din viața noastră.

Revenim la schimbarea de decizie a lui Isus? De unde a izvorât ea? Am adus în discuție deja harul care este făcut desăvârșit în slăbiciunea omenească. Și e posibil ca această legitate să se fi aplicat și lui Isus în acel moment. Matei însă insistă pe altceva. Cheia schimbării deciziei lui Isus este dată de v.14:

- Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, *I s-a făcut milă de ea*, și a vindecat pe cei bolnavi.

Faptul că gloata L-a căutat, faptul că S-a înfățișat acolo înaintea Lui cu toate bolile fizice și spirituale, faptul că a arătat o anumită disponibilitate (chiar dacă idolatră...) de apropiere față de Isus, a activat în Isus o emoție profundă de MILĂ, prin care Duhul Sfânt L-a smuls din tulburare și i-a dat o măsură proaspătă de putere în slujire. Emoția plină de milă a biruit emoția de tulburare. Pentru a ne scoate dintr-o anumită emoție, Duhul activează adesea în noi alte emoții. Starea tragică a mulțimii însoțită de o anumită CĂUTARE au activat o nouă măsură de putere în Mântuitorul. Nu înseamnă că tulburarea din inima Sa a dispărut în totalitate, doare că Hristos a învins-o prin Duhul Sfânt, și a înlocuit o zi de odihnă cu o zi plină de slujire. Hristos era călăuzit de Duhul pas cu pas. În umanitatea Sa, El nu își fixa o agendă sigură și certă pentru fiecare zi. Hristos era flexibil și rezona la șoaptele Duhului care Îi schimbau adesea agenda

inițială. Atotștiința divină se pare că era adesea obturată de neștiința umană (de exemplu, Isus nu știe în Matei 24 care va fi ziua și ceasul venirii Sale). Infinitul divin și limitele umanului co-existau în mod desăvârșit în Isus. Aici este o taină de necuprins și de neînțeles. O putem doar explora, și doar contempla. Dar nu o putem cuprinde, și mai ales nu o putem explica în cuvinte. Unii oameni au încercat să explice prin cuvinte și dogme taina întrupării. Cuvintele nu pot însă decât afirma taina întrupării și de a ne înfățișa fațete ale unei taine pe care mintea noastră nu o poate pătrunde și cuprinde. O putem doar explora spre închinare. Orice încercare onestă de a pricepe taina întrupării ne va conduce într-un blocaj mental, într-un firesc neînțeles, într-o normală constatare: nu mai pot pricepe. Dacă acest blocaj nu se produce, atunci avem o mare problemă epistemologică.

Isus era Semănătorul, era Cuvântul. El întrupa forța Seminței gata să transforme orice pământ. El trebuia să oglindească o PUTERE TOTALĂ și o DISPONIBILITATE TOTALĂ. EL, CUVÎNTUL, VREA ȘI POATE să ne ajute. Dacă în cap.8-9, accentul este pus pe manifestarea puterii lui Hristos asupra elementelor vizibile, materiale, exterioare, în cap.13 ni se vorbește despre activarea acestei puteri asupra lucrurilor nevăzute, ascunse ale pământurilor inimilor oamenilor. Minunile devin astfel doar o dovadă exterioară și vizibilă a puterii Cuvântului de a ne transforma în interior. Înălăuntrul și nu în afară se dă adevărata bătălie. Însuși semnul lui Iona și învierea lui Hristos este o dovadă a puterii Cuvântului de a ne transforma înălăuntrul după chipul lui Dumnezeu (vezi Efeseni cap.1:19-21). Dar această putere poate deveni activă în pământul inimii noastre doar dacă o primim și o păstrăm prin CREDINȚĂ. Cel ce poate să transforme totul, și vrea să transforme totul, are nevoie de aprobarea pământului, de credința acestuia pentru a putea opera transformarea. Iar credința nu înseamnă un DA! spus la nașterea din nou, ci un DA! ce trebuie reînnoit în fiecare zi, în fiecare clipă, în fața fiecărui Cuvânt al lui Hristos rostit către noi. Credința este o decizie ce trebuie reînnoită în fiecare zi până la sfârșit. Cu cât vom reînnoi mai des și mai hotărât această decizie a credinței, cu atât Cuvântul va putea rodi mai mult în noi.

Fuga noroadelor către Hristos era un SEMN de disponibilitate, un muc al credinței. În fața acestui Da al credinței (deși firav și idolatru) al unui pământ bolnav, CUVÂNTUL întrupat se umple de MILĂ, este revigorat și se SEAMĂNĂ cu TOATĂ hotărârea și puterea către pământul care-l chema. Apoi, continuă să semene în pământul ucenicilor, cei care aveau să rămână pe pământ după plecarea Sa la cer. În Sămânță există o POTENȚIALITATE de transformare a pământului fără margini (Eu vreau! și Eu pot!), dar credința pământului este cea care face ca POTENȚIALITATEA să devină ACT transformator. Cuvântul întrupat a intrat în acțiune totală, în una din cele mai grele zile pământești ale Sale, atunci când a văzut mucul credinței din inima pământului. Cuvântul ÎNVIAZĂ în inima noastră ori de câte ori credința se manifestă. În fața credinței, CUVÂNTUL tresare, se reenergizează, capătă un avânt de neoprit! Îmi vine în mintea imaginea din Ps.78:

65. Atunci **Domnul S-a trezit, ca unul care a dormit, ca un viteaz îmbărbătat de vin,**

66. și a lovit pe potrivnicii Lui care fugeau, acoperindu-i cu veșnică ocară.
67. Însă a lepădat cortul lui Iosif și n-a ales seminția lui Efraim;
68. ci a ales seminția lui Iuda, muntele Sionului, pe care-l iubește.
69. Și-a zidit Sfântul Locaș ca cerurile de înalt și tare ca pământul pe care l-a întemeiat pe veci.
70. **A ales pe robul Său David** și l-a luat de la staulele de oi.
71. L-a luat dinapoia oilor care alăptau, ca să pască pe poporul Său, Iacov, și pe moștenirea Sa, Israel.
72. Și David i-a cârmuit cu o inimă neprihănită și i-a povățuit cu mâini pricepute.

(Ps.78:65-72)

Ce expresie! ***Dumnezeu s-a trezit***. El S-a trezit când chivotul a ajuns la Filistenii, și apoi S-a trezit în istorie pentru a salva pe Israel de Filistenii. Însemna că Dumnezeu dormea? Nu, dar El nu acționa izbăvire în istoria lui Israel din pricina necredinței. Dar când găsește pe DAVID, El se trezește din nou pentru a izbăvi pe Israel și a împlini prin David promisiunea rostită lui Avraam. Dumnezeu nu doarme niciodată, dar nu acționează în sens izbăvitor tot timpul. Dacă vrei, CREDINȚA lui DAVID este cea care L-a trezit pe Domnul să acționeze pentru izbăvirea lui Israel. Și în acest pasaj, mucul de credință al noroadelor, trezesc Cuvântul întrupat să acționeze spre mântuire, vindecare și rodire. Puterea Cuvântului se trezește în viața noastră, în viața Bisericii, și în istorie, ori de câte ori apare CREDINȚA de tip davidic. Dumnezeu caută un nou David în fiecare generație, și în fiecare om. Dar CREDINȚA davidică nu a fost doar o tresărire, doar un act eoric, ci o manifestare CONSTANTĂ în toată viața lui în pofida obstacolelor și provocărilor din calea credinței. El a mers pe mâna lui Dumnezeu până la capăt. Iată de ce Dumnezeu l-a putut transforma atât de mult și apoi binecuvânta atât de mult întreg pământul și întreaga istorie prin el. Noroadele au avut o tresărire a credinței și Cuvântul a explodat de putere și acțiune! Dar dacă noroadele acelea ar fi fost constante în credința sinceră atunci, ce s-ar fi întâmplat?

Disponibilitatea Cuvântului de acționa spre rodire este ATÂT de mare încât a fost de ajuns doar un muc de credință pentru a-l trezi spre acțiune și slujire. Marele Semănător nu obosește niciodată. Problema e mereu la pământ. Marele Semănător devine cu siguranță un model de slujire pentru noi toți. El a venit cu adevărat să slujească, și nu să i se slujească. Disponibilitatea slujirii a triumfat în Isus peste nevoile, drepturile, și necazurile personale. El ne oferă un model echilibrat de slujire (slujire presărată de momente de refacere și odihnă), dar în acest model strălucește disponibilitatea slujirii!

Necredința pământului din Nazaret Îl întristează și Îl împiedică pe Cuvântul întrupat să facă multe minuni. Mucul de credință din gloatele care au fugit după El îi dau un avânt de

neoprit în a sluji, în a face minuni, în a acționa în una din cele mai dificile situații experimentate de Isus pe pământ.

Isus ține noroadele până spre seară. El face acest lucru pentru a le sluji cât mai mult în acea zi. De asemenea, face acest lucru pentru a le da o nouă lecție ucenicilor. Ucenicii, deși sunt în prezența lui Isus, sunt cuprinși de îngrijorare. Nu este o îngrijorare cu privire la ei înșiși, ci cu privire la mulțimi. E un lucru lăudabil că ei sunt atenți la nevoile celor din jur. Dar ei greșesc deoarece:

- Contestă indirect grija lui Isus față de nevoile mulțimii.
- Contestă indirect capacitatea lui Isus de a împlini aceste nevoi.

Ei îl percep pe Isus ca pe un predicator prea plin de râvnă care a uitat să încheie predica. Cuprins de entuziasmul predicării, el continuă predica, uitând că oamenii au și alte nevoi, că unii sunt oboșiți și înfomețați, că alții trebuie să prindă anumite mijloace de transport pentru a ajunge acasă etc. Ei îl văd pe Isus prea prins de slujire, puțin rupt de realitate și cumva neglijent față de nevoile mulțimii. Dar Isus nu era un simplu predicator. El era Logosul. Cuvintele Sale erau viața veșnică. Isus era Fiul lui Dumnezeu. Ca Fiu al lui Dumnezeu nu-i putea scăpa nimic. Nu putea fi rupt de realitate și nici neglijent față de nevoile de bază ale mulțimii. Ca Fiu al lui Dumnezeu, El nu putea supraestima nevoile spirituale și neglija pe cele fizice. Dumnezeu ne cunoaște toate nevoile, și are în vedere purtarea de grijă în toate lucrurile. Tatăl ȘTIE că avem trebuință de ele. Deci, la fel și Fiul Său. Dar marea problemă a ucenicilor era că ei încă nu credeau în mod profund că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Această credință nu se cristalizase încă în inima lor.

Isus nu se simte ofensat de întrebarea lor și de necredința lor în El. Pentru că îi era adresată lui Dumnezeu Însuși, întrebarea era jignitoare și ofensatoare. Dar Isus e plin de răbdare. El nu stinge mucusul care fumează. El vede în întrebare o oportunitate de a-i sluji pe ucenici, de a le crește mai mult credința în El:

- N-au nevoie să plece... dați-le voi să mănânce.

Isus le face o provocare. El nu îi ironizează, ci le explică foarte clar că nu e nevoie să plece, căci ei POT să le dea de mâncare. Ucenicii înțeleg că Isus nu glumește, și atunci iau în serios sarcina. Însă constată că au doar 5 pâini și 2 pești. Ucenicii sunt blocați în vizibil. Atunci când se raportează la lucrurile materiale, nu văd dincolo de ce se vede cu ochii. Ei nu pun în calcul intervenția din afară a unui Dumnezeu nevăzut care poate face toate lucrurile. După cum vom vedea, din perspectiva Mântuitorului sarcina primită de ei este realizabilă. În cele din urmă, ei aveau să le dea de mâncare mulțimilor. Isus nu face ca să apară o pâine în mâinile tuturor oamenilor din mulțime, deși putea face acest lucru. Isus înmulțește pâinile, le dă ucenicilor, și ucenicii sunt cei care le dau mulțimilor. Și dacă erau în jur de 5000 de bărbați, în afară de femei și copii, înseamnă că ucenicii au avut ceva de treabă, și au făcut multe drumuri dinspre Isus spre

mulțime cu pâinile în mână. Până la urmă, ucenicii au dat mâncare mulțimilor! Deci sracina era realizabilă, dar nu prin puterea lor ci prin puterea lui Isus. Când au primit sarcina, ei trebuiau să facă un singur lucru, și anume să spună: Da, Doamne! Cu ajutorul Tău putem să le dăm să mănânce. Tu și din pietre poți să faci pâini. Tu ești preocupat de nevoile acestor oameni. Ajută-ne să le îi hrănim, și îi vom hrăni!

Dacă ucenicii ar fi crezut cu adevărat că El este Fiul lui Dumnezeu, nu s-ar mai fi îngrijorat cu privire la nevoile fizice ale mulțimii. Dacă ei ar fi crezut în atotputernicia lui Isus, atunci când au primit sarcina, i-ar fi cerut ajutorul. Dar ei încă erau dominați de vizibil. Isus era pentru ei mai degrabă un OM, ei privesc doar la resursele care se văd (cele 5 pâini și cei 2 pești), și sunt centrați pe ce pot face ei și nu pe ce poate face Dumnezeu. Și până atunci văzuseră atâtea minuni. Acum era însă vorba de o minune NOUĂ, pe care Isus nu o mai făcuse. Dacă era înaintea lui Isus un îndrăcit foarte rău, sau un om cu o boală incurabilă, probabil că nu s-ar fi îndoit de puterea lui Isus de a-l vindeca. Dar ei nu-L mai văzuseră pe Isus înmulțind pâinele. Era vorba de o minune nouă. Există în noi tendința de a crede că Dumnezeu poate face mai mult anumite lucruri, și mai puțin altele. Este o credință firavă în atotputernicia Sa. A crede în divinitatea lui Isus înseamnă a crede că El POATE face orice, că El poate face orice tip de minune, și că El poate soluționa orice tip de situație de criză. Noi însă credem mai degrabă că Dumnezeu POATE REPETA anumite minuni în viața noastră, decât să facă altele NOI. NOUTATEA unei situații reprezintă o provocare pentru creșterea credinței noastre. Credința noastră este matură când ea se ancorează în DUMNEZEU ca PERSOANĂ, în Dumnezeu care domnește peste TOATE lucrurile, și nu doar peste acelea peste care L-am văzut noi domnind. Ucenicii L-au văzut pe Isus făcând multe vindecări. Ei credeau că Isus poate face o nouă vindecare, dar nu credeau că El ar putea rezolva o situație de criză materială când un norod de peste 5000 de oameni a rămas fără pâine în pustie. Credința e matură când credem în puterea nelimitată a lui Isus. Dacă am văzut în viața noastră de multe ori minuni prin care Dumnezeu ne-a rezolvat crizele financiare, într-o nouă criză financiară, vom fi mai dispuși să credem că Dumnezeu poate și vrea să ne ajute și în această încercare. Dar dacă ne confruntăm cu un NOU tip de încercare (de exemplu cineva ne dă în judecată și suntem amenințați cu închisoarea), aici va fi mai dificil să activăm credința. Noi asociem puterea lui Dumnezeu cu contextul în care ea s-a activat. Fiind încă dominați de vizibil, noi avem tendința să limităm puterea lui Dumnezeu la tipurile de contexte în care ea ni S-a revelat. Provocarea lui Dumnezeu este să înțelegem că în cele din urmă acel context este doar un pretext, doar un mijloc de comunicare. Ceea ce ni se revelează este puterea nemărginită a lui Dumnezeu care este independență de context. În creșterea credinței noastre descoperim următoarele etape:

- A. Suntem dominați de necredință în toate domeniile vieții noastre.
- B. Dumnezeu orchestrează niște încercări în anumite domenii ale vieții noastre. Noi suntem dominați de necredință dar vedem intervenția puterii și harului lui Dumnezeu.

- C. Dumnezeu repetă acele încercări în acele domenii ale vieții noastre și ne provoacă să credem. Credem mai mult ca înainte, dar deși e vorba de repetarea aceluiaș tip de contexte, încă suntem dominați de necredință, și credem puțin.
- D. Dumnezeu repetă și mai mult aceleași tipuri de încercări. După multe repetiții, deja începem să credem mai mult în puterea lui Dumnezeu, dar în puterea lui Dumnezeu **manifestată în acel tip de context.**
- E. Dumnezeu vine cu alte tipuri de contexte și de încercări cu care nu suntem obișnuiți. Suntem dominați de necredință. Facem cu greu translatarea și, și mai greu generalizarea. Dumnezeu repetă lecția credinței și în ALTE domenii din viața noastră.
- F. După ce repetă această lecție în MAI MULTE domenii, începem să ne prindem. Începem să ne încredem în Dumnezeu în MAI MULTE domenii din viața noastră.
- G. După multă trudă din partea Duhului, începem să facem pașii spre generalizare: nu mai asociem puterea lui Dumnezeu cu anumite tipuri de contexte ci o desprindem de context și o vedem ca o manifestare pură, care izvorăște doar din Dumnezeu și este independentă de context. Contextul devine doar un mijloc de comunicare. Credem în puterea și îndurarea lui Dumnezeu manifestată în orice tip de context.
- H. Apar alte contexte de încercare NOI în viața noastră. Răspundem cu CREDINȚĂ! Credința s-a cultivat puternic în noi și nu mai este dependentă de anumite tipuri de încercări!!!

Ucenicii au urmat același traseu al creșterii credinței. Și privind la ei mă regăsesc pe mine. O, Doamne, cât de greu am învățat și învăț lecția credinței. Cât de dominat de vizibil sunt și cât de multe repetiții din partea Ta am avut nevoie pentru a începe să mă prind, pentru a învăța să trăiesc prin credință și nu prin vedere. Și acum mă rog ca ceea am învățat despre Tine în anumite domenii ale vieții mele în care m-ai încercat mai des și am văzut mai clar puterea Ta, să pot să le separ de contextul învățării și să le pot generaliza. Să cred că aceeași putere nemărginită Tu poți și Tu vrei să o manifesti în orice context al vieții mele! Să cred că Harul Tău Îmi este îndeajuns nu doar în anumite contexte ci în orice tip de context. Să credem că Tu Îmi ești de-ajuns și mă poți ajuta și în sărăcie, dar și în belșug, și în durere, dar și în bucurie, și în denigrări, dar și în aprecieri, și în porți deschise și în uși închise.

Isus pentru a le crește credința ucenicilor îi provoacă în CONTEXTE NOI, și le revelează NOI manifestări ale puterii Sale. Dumnezeu Îi implică pe ucenici în facerea minunilor. Nu doar face minunea dar îi implică pe ucenici de la început. El le dă sracina, și tot El îi ajută să o îplinească. Ucenicii au dat de mâncare mulțimor, dar au făcut-o prin Hristos. Ucenicii fac multe drumuri de la Isus spre mulțime, pentru a li se adânci în inimă acest adevăr: Hristos este

Sursa, noi suntem doar vasul! De asemenea, Isus îi pune să strângă firimiturile, și s-au ridicat 12 coșuri pline cu rămășițele de la pâine. TOȚI s-au săturat, și au mai și rămas 12 coșuri de firimituri. Ucenicii sunt expuși la ABUNDENȚA de har revărsată. Isus dăruiește și nu dăruiește cu zgârcenie. El POATE dărui și vrea să dăruiască mult!

Puterea și generozitatea lui Isus este manifestată în domeniul lucrurilor materiale, în domeniul PÂINII. Lecția vizează în primul rând domeniul fizic, material, și provoacă acea credință în Dumnezeu că El va purta de grijă nevoilor noastre fizice, din această lume. Îngrijorările și lucrurile materiale sunt SPINII care îneacă manifestarea Cuvântului. Îngrijorările pot fi învinse prin cultivarea încrederii în purtarea de grijă a lui Dumnezeu în domeniul material, fizic. Acest domeniu, nevoile noastre în această lume, vor fi folosite mereu de cel rău pentru a ne defocaliza de la rodire. Diavolul va portretiza mereu în mintea noastră un Dumnezeu preocupat doar de nevoile noastre spirituale și doar de lumea viitoare. El e prea spiritual și sfânt pentru a fi preocupat de nevoile noastre fizice, de destinul nostru pământesc din această lume. El va rămâne preocupat de hrănirea sufletului dar va fi neglijent față de hrănirea trupului. Nu aceasta a fost percepția ucenicilor față de Isus? Ucenicii descoperă că nici Dumnezeu Tatăl, și nici Isus nu neglijează nevoile noastre în această lume. El ȘTIE că avem trebuință, și El Se implică. Și intervine cu MINUNI pentru a ne purta de grijă. Și o face cu MULTĂ generozitate. Lecția cu înmulțirea pâinilor era menită să fie un stâlp de aducere aminte al credinței ucenicilor, pentru ca ori de câte ori diavolul va aduce îngrijorări cu privire la împlinirea nevoilor lor în această lume pentru a-i defocaliza de la lucrare, ei să stea tari și să respingă ispita.

Observăm că deja Matei ne arată și tratatea bolilor care împiedică rodirea. Obstacolele care stau în calea rodirii Cuvântului în noi sunt: neînțelegerea Cuvântului (prejudecățile, dezinteresul), frica de oameni și de suferință, lucrurile materiale, fizice care stârnesc în noi POFTE și ÎNGRIJORĂRI. Matei ilustrează aceste obstacole în cap. 14, dar deja ne îndreaptă privirea spre soluție: aceasta este CREDINȚA. Dar credința trebuie și ea să crească. Lucrul acesta se împlinește prin acumularea de experiențe vii cu Mântuitorul, prin acumularea stâlpilor de aducere aminte în care am văzut manifestarea puterii Cuvântului în viața noastră!!! Pentru a ne vindeca de îngrijorări, avem nevoie de stâlpi de aducere aminte când în situații de maximă criză Dumnezeu a intervenit în mod miraculos și ne-a izbăvit!

Dar Dumnezeu când intervine cu o minune în viața noastră, El ne transmite mai multe lecții în aceleași timp. Prima lecție cu înmulțirea pâinilor vizează vindecarea de îngrijorări în domeniul material. Dar sunt și alte lecții!!! Am pomenit deja provocarea de a adopta o atitudine credincioasă în domenii noi, și de a nu limita puterea lui Dumnezeu doar cu privire la anumite contexte.

O altă lecție are în vedere profeția din Deut. 18. Moise anunța că va veni un proroc ca el. Isus nu înmulțește peștii ci doar pâinile. Ei se află în pustie. Prin Moise, Dumnezeu dăduse lui Israel mană în pustie. Acum Isus le dă pâine în pustie. Isus este acel proroc ca Moise. Dar El este mai mare ca Moise! Dacă atunci când Moise îi conducea prin pustie, Dumnezeu le-a dat

mană din cer, acum Isus Însuși le dă pâinea de pe pământ. Dacă Sursa pâinii era cerul acum Sursa pâinii este pe pământ. Căci Dumnezeu coborâse pe pământ. Isus nu Se roagă ca Dumnezeu să le dea pâine din cer. El era cerul coborât pe pământ. El este SURSA pâinii. El este Dumnezeul lui Moise din pustie. El este mai mare ca Moise! Prin minunea cu pâinile, Isus împlinește un tipar mesianic.

Mana însă trimitea la Cuvântul lui Dumnezeu, și la nevoile sufletului (vezi Deut. 8a). Minunea trimite deci nu doar la purtarea de grijă în ce privește hrana fizică, ci și la purtarea de grijă în ce privește hrana spirituală. În Ioan 6, pornind de la minunea cu pâinile, Isus le explică că El este Pâinea vieții. Pâinea fizică devine astfel un simbol al pâinii spirituale. Isus avea să plece, și ucenicii aveau să hrănească spiritual Biserica. Dar ei învață acum o lecție fundamentală: că ei nu pot hrăni Biserica. Că Dătătorul hranei, al Cuvântului rămâne Isus. El rămâne Semănătorul, singurul Semănător, singura Sursă a Cuvântului viu și al Sămânței. Ucenicii nu pot fi decât niște vase prin care Sursa Cuvântului se poate revărsa către Biserică. Ucenicii învață dependența totală de Isus în hrănirea și păstoria Bisericii. Ei învață că Isus rămâne Capul Bisericii, și Sursa hranei spirituale a Bisericii. Isus rămâne cu ei și vrea să Se decopere prin ei Bisericii. Ei sunt doar vasul care trebuie să repete le nesfârșit drumul de la Isus către ceilalți. Ei stau în prezența lui Isus zilnic pentru a se umple cu Duhul Sfânt, și apoi merg către Biserică pentru a o sluji și hrăni. Și tot așa până la sfârșit. Ucenicii nu aveau să devină niciodată SURSĂ. Ei aveau să rămână până la capăt doar vase umile prin care harul divin se revărsa spre Biserică și spre lume. Să hrănești spiritual o Biserică e mai dificil decât să o hrănești fizic. Minunea e mai mare. Puterea maifestată a lui Dumnezeu e mai mare în hrănirea spirituală a Bisericii. Noi nu suntem deci semănători, ci doar vase prin care Hristos seamănă. Și singurul lucru pe care-l putem face este să ne lărgim vasul. Isus îi învață deci o lecție fundamentală a conlucrării dintre VAS și SURSĂ.

Isus nu face pâini din pietre sau din nimic. Isus înmulțește pâinile deja existente. El pornește de la PUȚINUL lor pentru a face minunea. Oare avea Isus nevoie de acei 2 pești și acele 5 pâini? Nu, dar Isus vrea să îi învețe o lecție. Este tot lecția conlucrării. Isus ia puținul lor și-l înmulțește, și pornind de la acel PUȚIN face minunea. Dumnezeu dorește să conlucrăm cu El, să ne implice pe noi în planurile Lui. Noi suntem strâmbi, plini de slăbiciuni și imperfecțiuni. Nu avem de oferit prea multe. Aveam doar un PUȚIN, acel 1% din ecuație. Dar acel PUȚIN are un rol în ecuația divină. Pornind de la puținul nostru, puterea nemărginită a lui Dumnezeu se manifestă în istorie. În următorul pasaj vom descoperi că PUȚINUL nostru e CREDINȚA noastră. Atât e tot ce putem dăruia, atât e tot ce putem face. Atât e partea noastră: să ne ancorăm cu credință în Cuvântul lui Hristos care ni se revelează prin har! Și bobul nostru de credință declanșează puterea fără margini a lui Hristos! Și Hristos vrea și El poate!!!! Așteaptă ca bobul credinței noastre să trezească din nou puterea Cuvântului!

14:22-36 – Umblarea pe ape

Isus este preocupat de odihna ucenicilor și îi trimite pe mare înainte să dea drumul noroadelor. Apoi, Isus se duce să se roage singur. El împlinește ceea ce își propusese în v. 13. Isus a amânat însă acest moment din pricina muclei credinței norodului, care l-a convins pe Isus să îi slujească până seara târziu. Dar în timp ce Isus se roagă, ucenicii sunt pe mare. Și acolo pe mare se stârnește o furtună. Oare este întâmplător că după minunea cu pâinile, se stârnește o furtună pe mare? Oare nu este vorba de un atac spiritual care urmărea defocalizarea ucenicilor de la aprofundarea mesajului de la minunea cu pâinile? Spinii îngrijorărilor urmăresc mereu același lucru: sufocarea sămânței Cuvântului. Și câte îngrijorări stârnește în inima unui om o furtună pe mare! O furtună pe mare (lac) care să îți pună în pericol viața nu este o experiență ușoară. În acele momente uiți de predica de duminică, și sămânța Cuvântului are șanse mai puține de rodire. Dar contextul care oferă șanse mai puține de rodire Sămânței (încercarea) este și contextul care poate înmulți șansele de rodire. Și așa se întâmplă și în contextul furtunii pe mare. Isus vede în încercare o oportunitate să le descopere CEVA nou despre Sine.

Dacă prin minunea cu pâinile El le descoperă ceva nou atât despre puterea Sa, cât și despre profilul Său mesianic (Unul mai mare decât Moise prin care Domnul a dat mana în pustie), prin umblarea pe ape Isus continuă să le descopere lucruri noi despre Sine. Isus opriște furtuna. Dar acum Isus umbla pe ape! Noutatea minunii îi face pe ucenici să țipe. Bărbați în toată regula ȚIPĂ! Ei par a se teme mai mult de apariția dinaintea lor decât de furtuna însăși. Isus are însă anumite așteptări de la ei:

- ÎNDRĂZNIȚI, Eu sunt; nu vă temeți!

Isus le confirmă că El este. Dar nu doar atât, El îi încurajează să creadă în El și să îi ceară ajutorul: Îndrăzniți! Nu vă temeți! Să îndrăznească SĂ CE? Probabil să ceară ajutorul lui Isus. Dar ca să ceri ajutorul lui Isus trebuie să crezi că Isus este Cel ce umblă pe ape și să nu te temi că este vreo nălucă sau apariție demonică. Dar să accepți că Cel dinaintea ta care umblă pe ape este ISUS, înseamnă SĂ ACCEPȚI că Isus putea umbla pe ape. Nimeni din vechime nu a mai umblat pe ape! Boli mai fuseseră vindecate, morții mai fuseseră înviați, și chiar pâini mai fuseseră înmulțite (vezi minunile din viața lui Elisei). Dar nimeni nu mai umblase pe ape. Marea mai fusese despărțită de Moise, iar Iordanul de Iosua, dar acum Cineva umbla pe ape! În minunile lui Elisei avem un fier (de la un topor) care a plutit pe ape, dar până la Isus nimeni nu a mai umblat pe ape. Înaintea lor stătea Unul mai mare ca Moise, mai mare ca Iosua și mai mare ca Elisei! Noutatea minunii este șocantă! Ei cred mai degrabă că este o nălucă decât Isus!!! De ce? Oare nu au recunoscut chipul lui Isus? Oare Isus era prea departe de ei? Sau mai degrabă, în mintea lor era o SURPRIZĂ că Isus umbla pe ape. Pentru că nici un om nu mai umblase pe ape în Vechiul Testament, în mintea lor era de neconceput că un OM ar umbla pe ape. O nălucă, da! Un înger, un demon. Sau un spirit da! dar un OM nu! Și ei se dau de gol prin reacția lor că Isus era încă mai degrabă un OM în ochii lor. Și deci cum în mintea lor Isus era mai degrabă un OM special (vezi 8:27) în percepția lor, era deci încă de neconceput că Isus putea fi Cel care umbla pe ape înaintea lor. Ei nu credeau încă în divinitatea lui Isus. Credința lor în Isus nu era încă completă. Cuvântul despre divinitatea lui Isus încă nu rodise în inima lor.

Isus li se arată și îi provoacă să creadă că El este Cel care umblă pe ape și nu o nălucă. Dacă ei ar fi crezut că Isus este Fiul lui Dumnezeu, oare ar mai fi fost o surpriză că Isus poate umbla pe ape? Nu știm cu ce calitate era înzestrat Adam. Nu știm sigur dacă el putea zbura sau putea merge pe ape. Era totuși stăpânul creației, vice-regele lui Dumnezeu pe pământ. Deci probabil că putea stăpâni peste legea gravitației. Proprietățile trupului lui Isus după înviere ar putea reprezenta poate un argument care să susțină calitățile deosebite ale trupului lui Adam. Dar dacă Adam putea umbla pe ape, el putea acest lucru din pricina trupului slăvit și neîntinat de păcat pe care îl avea în Eden. Dar după Adam, toți oamenii s-au născut într-un trup afectat de păcat și dezbrăcat de slava și splendoarea din Eden. Isus nu făcea excepție. Isus era întrupat într-o fire asemănătoare cu cea a păcatului. În acest trup însă, Isus umbla pe ape. El era mai mare decât Adam însuși, căci după alungarea din Eden, în mod cert, Adam nu (mai) putea umbla pe ape. Isus însă, putea sfida legea gravitației și furia mării, căci El era Creatorul ei. Tot ce a fost creat a fost creat prin El și nimic din ce a fost creat nu a fost creat fără El. El era Fiul lui Dumnezeu, Creator al tuturor lucrurilor. Ca și Creator, avea drept de stăpânire asupra Creației. Creația recunoaște și ascultă glasul Creatorului. Învățăm această lecție din Gen.1. La Cuvântul Domnului se pun hotarele mării și pământul iese la iveală. Singurul din creație care NU a ascultat glasul Creatorului a fost Adam. Marea a păzit porunca Creatorului, la fel și plantele, animalele, astrele de pe cer. Ele au rămas acolo unde le-a poruncit Creatorul să rămână. Dumnezeu a fixat UN LOC și OMULUI. Dar OMUL, prin neascultare, a părăsit LOCUL fixat pentru el de Dumnezeu în creație, și și-a extins raza de acțiune dincolo de marginile fixate de Dumnezeu. Și ca pedeapsă pentru neascultare, și-a pierdut din puterea de a stăpâni asupra creației. O bună parte din creație se ÎNTOARCE împotriva omului prin animale sălbatice, prin spinii din pământ, prin boli, prin catastrofe naturale, prin frig și căldură, și în cele din urmă prin moartea trupului. OMUL nu mai stăpânește asupra creației ca înainte. Omul este adesea umilit de creație. Omul devine un Rege care se teme în propria sa împărăție. Creația, care trebuia să îi fie supusă și să îi fie doar prilej de bucurie și desfătare, devine ostilă și stârnește teamă și neliniște, suferință și îngrijorarea în inima vice-regelui creației. Furtuna de mare a îngenuchiat 12 din fiii lui Adam prin frică și teamă. Dar iată că Se arată al doilea Adam, mai mare ca primul, care stăpânește asupra Creației și domnește ca un adevărat Rege peste ea. Isus este Al doilea Adam împlinind în trupul afectat de păcat, ce nu a reușit primul Adam să îplinească în trup de slavă. Pentru aceasta:

- El rămâne în ascultare de Dumnezeu și rezistă seducției Șarpelui din vechime (Ispitițiile din pustie)
- El întrupează slava Tatălui.
- El stăpânește asupra Creației decăzute și Își exercită autoritatea asupra principalelor elemente din Creație: vindecă orice boală și neputință din trupul omenesc, înviază morții, alungă demonii ce au căpătat drept de locuire în creație prin păcatul oamenilor, potolește furtunile, înmulțește pâinile, și umblă pe ape.

- Iar la final, va învinge MOARTEA ÎNSĂȘI, înviind într-un trup nou de slavă!

Și în această umblare va mai face un lucru. Va încerca să topească răzvrătirea din inima fiilor lui Adam și să îi întoarcă la încrederea în Dumnezeu. Și aici este cea mai mare provocare. Căci toate celelalte elemente din creație recunosc glasul Creatorului și i se supun. Și demonii, și moartea însăși, nu se poate opune acestui glas. Însă ca în Eden, singurul care se poate opune puterii acestui glas, este OMUL. Din acest punct de vedere, MAREA MINUNE din episodul cu umblarea pe ape nu este umblarea pe ape, ci RODIREA CUVÂNTULUI despre identitatea lui Isus în inimile împietrite ale ucenicilor. V.33 reprezintă adevărata minune și manifestare a puterii Cuvântului Fiului lui Dumnezeu. Faptul că fiii răzvrătitului Adam îngenunchiază și înaintea Cuvântului lui Isus, este cea mai mare minune din capitol! Rodirea seminței în inima pământului răzvrătit este o minune mai mare decât toate celelalte minuni făcute de Isus. Pilda Semănătorului trebuie să ne ducă cu gândul și la căderea omului în păcat și alungarea lui din Eden, căci în acel context al răzvrătirii este afectată pentru prima dată relația dintre Sămânță și pământ. Imaginea pământului în care apar spini și pălămidă, este de fapt noua imagine a inimii lui Adam. Dacă în Eden, inima lui Adam era un pământ roditor care îmbrățișa orice Cuvânt din partea Creatorului, după cădere, inima lui Adam s-a umplut de răzvrătire și împotrivire împotriva Cuvântului! Blestemarea pământului nu este decât o reflecție exterioară a realității firii pământești care a inundat ființa primului Om. Spre deosebire de Israel, ucenicii sunt pământul cel bun. Dar și el este plin de spini, de pietre și de drumuri bătătorite. În inima celor credincioși există multe zone cu spini și pietre. Dorința Cuvântului este să rodească în TOATĂ ființa noastră.

Deci v.33 reprezintă un prim APOGEU al lucrării lui Isus. Pentru prima dată în Evanghelia după Matei, niște fii ai lui Adam se închină înaintea lui Isus și Îi declară divinitatea. Este un PROGRES evident în inima ucenicilor din cap.8 până în cap.14. Dacă după potolirea furtunii din cap.8 ei se întreabă: *Ce fel de om este acesta de-l ascultă și vântul și marea?*, acum în cap.14, la umblarea pe ape în mijlocul furtunii, ei se închină și declară: ***Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!***

Cuvântul despre IDENTITATEA lui Hristos a dat în sfârșit un prim ROD esențial în pământul plin de spini al inimii ucenicilor. Și Matei ne atrage atenția că cele mai importante Cuvinte care trebuie să rodească în inima noastră sunt cele care țin de IDENTITATEA lui Isus. Ucenicii au luat aminte la multe din cuvintele lui Isus, au lăsat tot ce aveau și L-au urmat, au suportat alături de Isus ostilitatea fariseilor, L-au ascultat în diferite împrejurări și au făcut lucrurile ciudate pe care Isus le cerea să le facă. Ei au mers în misiune la porunca lui Isus. Ei au crezut în învățătura lui Isus despre fățărnicia Fariseilor, despre calea către adevărata moralitate a lui Isus. Deci în inima ucenicilor rodiseră multe din cuvintele Lui. Însuși Isus îi laudă în 12:50 și îi prezintă pe ucenici ca unii care făceau voia Tatălui. Deci pământul din inima ucenicilor nu era lipsit de rod până în cap.14. Ei credeau în Isus, în puterea Lui, în integritatea Sa, în faptul că este trimis de Dumnezeu. Dar încă nu credeau în divinitatea Sa. Și chiar după cap.14, credința lor în divinitatea lui Isus nu este una profundă. În 14:33 este un PRIM rod, o primă îmbrățișare a Cuvântului despre divinitatea lui Isus cu inima ucenicilor. Ucenicii mai aveau nevoie de multe

experiențe până când să dea un rod bogat față de acest Cuvânt. Descoperim în secțiunea 14-17 un lucru fabulos: *bătălia cumplită asupra pământului din inima ucenicilor ca Cuvântul despre IDENTITATEA LUI ISUS să nu dea rod în ei*. Cuvântul despre identitatea lui Isus și despre identitatea ucenicilor este inima Evangheliei. Aici, împotrivirea pământului e cea mai mare, aici atacul spiritual al celui rău se intensifică, dar și aici minunile Fiului se înmulțesc. Cea mai mare bătălie se dă deci asupra RODIRII Cuvântului despre identitatea lui Isus (și implicit despre identitatea ucenicilor). De ce? Ne întoarcem tot la Eden. Neghina minciunii diavolului a pus la îndoială identitatea lui Dumnezeu și a oferit o nouă și falsă identitate omului. Adam a primit această neghină care i-a inundat tot templul ființei sale. Evanghelia lui Isus readuce omului adevărul despre Creator și despre sine. Noi însă am moștenit firea lui Adam. Întreaga noastră ființă este plină de ÎMPOTRIVIRE față de adevărul despre identitatea lui Dumnezeu și despre identitatea noastră. Iată de ce aici, în această zonă, Cuvântul lui Hristos a rodit cel mai anevoios în ucenici. Iată de ce 14:33 reprezintă până acum cea mai mare minune și biruință din Evanghelie. Câțiva din fiii lui Adam îngenunchiază în fața adevăratei identități a lui Isus! Dacă acest lucru a fost adevărat cu privire la ucenici, atunci este adevărat și în ce ne privește. Cuvântul care va rodi cel mai anevoie în inima noastră este Cel cu privire la identitatea lui Isus și cu privire la identitatea noastră. Acesta este și elementul central al rodirii noastre în celelalte domenii ale vieții. Dacă acest Cuvânt despre identitatea lui Isus este primit în adâncul ființei noastre, și celelalte cuvinte vor fi primite. Rosta pe care o așteaptă Dumnezeu de la noi este de fapt chipul Fiului Său în noi. Acest chip este conținut de Sămânța Cuvântului. Deci esența Cuvântului este IDENTITATEA lui Hristos. Dacă înțelegem Cuvântul despre această identitate și ne alipim cu credință de el, îl păstrăm prin credință, și îl aprofundăm prin credință, de-abia atunci CHIPUL lui HRISTOS va rodi în noi! Chipul lui Hristos rodește în noi în măsura în care sufletul nostru primește cu credință Cuvântul despre identitatea lui Hristos. Scopul este rodirea: *să creștem în asemănare cu Hristos*. Drumul este următorul: Cuvântul despre IDENTITATEA LUI HRISTOS trebuie înțeles și crezut de inima noastră. Identitatea lui Hristos este complexă căci ea este revelată în toată Scriptura. De aceea, avem nevoie să îngenunchiem înaintea tuturor cuvintelor Scripturii despre Hristos, pentru ca al Său chip să rodească deplin în noi! Această remarcă aduce o completare minunată comentariul din cap.13. Acolo am insistat că e nevoie ca toate cuvintele Scripturii să rodească în toată inima noastră. Acum, în cap.14, înțelegem că toate cuvintele Scripturii vorbesc despre identitatea lui Hristos! Cunoașterea Scripturii este cunoașterea Cristocentrică. Trebuie să descoperim Cuvântul despre Hristos revelat în fiecare pagină a Scripturii, și ca și ucenicii, să îngenunchiem înaintea Lui. În măsura în care vom cunoaște pe Hristos și vom crede în El, în măsura această și doar în măsura aceasta, chipul lui Hristos va rodi în noi. Vrei să vezi cât cunoști și cât crezi cu adevărat din Hristos, privește la viața ta! Cât din chipul lui Hristos vezi în trăirea ta de zi cu zi, atât cunoști și crezi despre Hristos. Cunosc și cred puțin din Hristos, rodesc puțin din Hristos în viața mea. Cunosc și cred mai mult din Hristos, rodesc mai mult Hristos în viața mea.

În apariția rodului din 14:33, un rol important alături de umblarea pe ape a Mântuitorului îl are și umblarea pe ape a lui Petru. Dacă în 14:13-14 avem o zvâcnire a credinței ucenicilor, în

14:28 avem o mare zvâcnire a credinței lui Petru. Strălucește faptul că Petru este cel care a avut inițiativa. El a crezut că Isus poate să umble pe ape, dar și că Isus poate să îl facă pe el să umble pe ape!!! Isus se BUCURĂ de inițiativa lui Petru și îl încurajează! Isus se bucură de zvâcnirea credinței lui Petru și vrea să o încurajeze și să o întărească printr-o experiență unică și minunată: *umblarea pe ape în mijlocul furtunii!!!!* Din câte știm, Petru este singurul om, în afară de Isus, care a umblat pe ape vreodată. Isus onorează credința lui Petru. Pentru că Petru crede că Isus este Cel ce umblă pe ape, umblă și el pe ape! Cuvântul care umbla pe ape rodește în viața lui Petru umblarea pe ape. Petru crede că Isus este Cel ce umblă pe ape, Petru umblă și el pe ape ca Isus! Chipul lui Isus rodește în Petru cu putere! Cuvântul are puterea să rodească, dar variabila rămâne credința! Atât timp cât Petru a privit spre Isus și a crezut FĂRĂ SĂ SE ÎNDOIASCĂ în puterea Lui, Petru a umblat pe ape ca și Isus. Dar când a privit spre vântul tare și s-a îndoit, a început să se scufunde. Rodirea cuvântului lui Isus (*VINO și umblă pe ape!*) s-a blocat. Dar nu din pricina faptului că puterea aceluși Cuvânt-sămânță a scăzut, ci dintr-o singură cauză: îndoiala din inima lui Petru. Cuvântul rodește în noi doar în măsura în care îl credem. Și perseverența în credință în pofida încercărilor și a asaltului vizibilului (vântul și valurile cele mari) este CONDIȚIA și SECRETUL rodirii. Să te alipești prin credință de Cuvântul lui Hristos până la capăt în ciuda încercării, suferințelor, necazurilor, vizibilului care contestă adevărul despre Cuvântul lui Hristos. Și esența Cuvântului lui Hristos este Cel rostit despre Sine. Petru s-a îndoit de Hristos, de credințioșia Sa, de puterea Sa de a-l păstra peste ape în ciuda împotrivrării vântului. Îndoiala cu privire la identitatea lui Isus este cea care blochează rodirea chipului lui Isus în noi.

Dacă Petru ar fi crezut până la capăt în Cuvântul lui Isus, ar fi umblat pe ape până la Isus. Chiar dacă nu a rodit deplin, Petru a rodit ceva. Și acest rod a încurajat credința celorlalți ucenici în divinitatea lui Isus. Rodirea Cuvântului în viața lui Petru a încurajat credința ucenicilor în divinitatea lui Isus. Cuvântul revelat în viața lui Petru a devenit Sămânță pentru inima ucenicilor. Petru a devenit vasul prin care Cuvântul s-a semănat cu putere în inima celorlalți ucenici. Este exact ce am anticipat din cap.13: *pământul care rodește devine sămânță pentru celelalte pământuri!*

Dacă la ucenici a fost așa de mare bătaia să se nască și să se întărească credința în Identitatea lui Isus, la noi nu va fi altfel. Dar poate vom spune: dar noi credem de mici copii că Isus este Fiul Lui Dumnezeu. Însă credința de care ne vorbește Evanghelia după Matei nu este doar simpla acceptare intelectuală a unei informații. Înseamnă o ancorare a ființei, a încrederii ființei noastre în Isus cel viu ca Fiu al lui Dumnezeu. Dacă crezi că Isus este Fiul lui Dumnezeu nu ar trebui să te mai îngrijorezi de nimic și nici să te temi de ceva. El ți-a promis că e cu tine și că te ține în palmele Lui. El îți este de-ajuns. Dacă crezi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, orice pierdere, ori cât de dureroasă ar fi, nu poate eclipsa bucuria și pacea că Isus rămâne cu tine. Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, deține toată puterea în cer și pe pământ și este singura Comoară, singura valoare, singurul element autentic pe care L-am putea pierde cu adevărat. Tot ce este în afara lui Hristos, este risipă, este gunoi, este non-valoare, este moarte, este deșertăciune, este întuneric, este minciună. În lumina acestor lucruri, oare credem în profunzime că Isus este Fiul lui

Dumnezeu? Avem nevoie ca și ucenicii, de un șir lung de experiențe în care Isus să ni se reveleze și noi să credem în El în ciuda furtunilor din jur, să mergem pe mâna Lui, în ciuda leilor din cușcă...și pe acest drum vom experimenta puterea Sa în viața noastră și ca și ucenicii, vom cădea la pământ și vom mărturisi cu tot adâncul ființei noastre: ***Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu!*** Vom avea nevoie de multe experiențe, vechi și noi, în care manifestarea vie a Cuvântului să zdrobească stâncile și spinii necredinței din inima noastră, iar noi să onorăm cu credință acest Cuvânt și să nu ne îndoim. Dumnezeu are pregătit pentru noi, în fiecare zi și în fiecare săptămână, un Cuvânt despre Hristos și o încercare care să testeze credința noastră în acel Cuvânt. Dacă vom persevera să mergem zilnic și săptămânal pe mâna Lui și să credem acel Cuvânt, Hristos va rodi în noi chipul Lui!